

Wtorek, 12 marca 2013 r.

18. odwołuje się do rocznego sprawozdania Komisji Petycji PE z 2011 r., która zwróciła w nim uwagę na konieczność zapewnienia w ocenach oddziaływania na środowisko obiektywizmu i bezstronności; przypomina, że zwracano się do Komisji o zapewnienie wzmocnienia dyrektywy OOS „dzięki zastosowaniu jaśniejszych parametrów w zakresie niezależności opracowań ekspertów, wspólnych progów UE, maksymalnych ram czasowych dla procesu, włączając w niego efektywną konsultacją społeczną, wymogu uzasadniania decyzji, obowiązkowej oceny uzasadnionych alternatywnych możliwości i mechanizmu kontroli jakości”;

19. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie przeglądu dyrektywy OOS w celu jej wzmocnienia; wyraża gotowość do pełnego zaangażowania się, wspólnie z Komisją i Radą, w tę procedurę w celu zapewnienia, że ta ważna dyrektywa będzie służyła swemu celowi w sposób jeszcze bardziej efektywny i obiektywny ⁽¹⁾;

20. zauważa, że obecnie obowiązująca dyrektywa nie zawiera wymogów dotyczących obiektywizmu i bezstronności organów odpowiedzialnych za wydawanie pozwoleń i że nie określono w niej żadnych takich wymogów w stosunku do organów, które przeprowadzają OOS; zwraca uwagę, że nie zawiera ona żadnych postanowień dotyczących działań, jakie należy podjąć, gdy projekt został już zrealizowany lub jest bliski ukończenia, ani tego, w jaki sposób obywatele, których to dotyczy, mogliby przy zastosowaniu przejrzystej i niebiurokratycznej procedury otrzymać natychmiastowe wyjaśnienia ze strony organu odpowiedzialnego za dokonanie OOS na temat zgodności z przepisami UE takich projektów, w przypadku których występuje duże prawdopodobieństwo uchybienia podstawowym przepisom dyrektywy OOS; uważa w związku z powyższym, że przegląd dyrektywy OOS stanowi dobrą okazję do wprowadzenia takich wymagań i przepisów;

21. uważa, że ta sprawa świadczy również o tym, iż oprócz środków służących wzmocnieniu przepisów dyrektywy OOS niezbędne są bardziej przejrzyste procedury dotyczące postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, które powinno się wprowadzić najlepiej poprzez przyjęcie ogólnego rozporządzenia w sprawie procedur administracyjnych stosowanych przez administrację UE, dzięki czemu wzmocniona zostałaby pozycja skarżącego; uważa, że takie rozporządzenie byłoby odpowiednim sposobem na uściślenie obowiązków organów w zakresie komunikowania ze skarżącymi w przypadku wystąpienia uchybienia lub z organami reprezentującymi obywateli europejskich, takimi jak Komisja Petycji czy Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich, np. poprzez wprowadzenie obowiązku reagowania możliwie jak najszybciej na zalecenia Rzecznika, aby uniknąć błędnych interpretacji, takich jak te, które wystąpiły w omawianej sprawie;

o

o o

22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, Europejskiej Sieci Rzeczników oraz parlamentom państw członkowskich.

P7_TA(2013)0073

Wpływ kryzysu gospodarczego na równouprawnienie kobiet i mężczyzn oraz na prawa kobiet

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2013 r. w sprawie wpływu kryzysu gospodarczego na równouprawnienie kobiet i mężczyzn oraz na prawa kobiet (2012/2301 (INI))

(2016/C 036/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 8, art. 153 ust. 1 lit. i) i art. 157 oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 kwietnia 2012 r. zatytułowany „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu” (COM(2012)0173), oraz dokument towarzyszący w sprawie wykorzystywania potencjału usług osobistych i usług dla gospodarstw domowych w zakresie zatrudnienia (SWD(2012)0095),

⁽¹⁾ COM(2012)0628.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

- uwzględniając przedłożony przez Komisję wniosek z dnia 6 października 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Programu Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych (COM(2011)0609),
- uwzględniając europejski pakt na rzecz równości płci (2011–2020) przyjęty przez Radę Europejską w marcu 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z 2011 r. na temat postępów w dziedzinie równości kobiet i mężczyzn w roku 2010 (SEC(2011)0193),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 września 2010 r. zatytułowany „Strategia na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015” (COM(2010)0491),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie wytycznych dla polityki zatrudnienia państw członkowskich: Zintegrowane wytyczne dotyczące strategii Europa 2020 – część druga (COM(2010)0193),
- uwzględniając dyrektywę 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (przekształcenie) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽³⁾,
- uwzględniając Konwencję z dnia 18 grudnia 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie roli kobiet w starzejącym się społeczeństwie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie kwestii równouprawnienia kobiet i mężczyzn w kontekście pogorszenia koniunktury i kryzysu finansowego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2010 r. w sprawie kobiet w niepewnej sytuacji zawodowej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając własną rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2010 ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie ubóstwa kobiet w Unii Europejskiej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kobiet i kierownictwa przedsiębiorstw ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie przedsiębiorczości kobiet w małych i średnich przedsiębiorstwach ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie sytuacji matek samotnie wychowujących dzieci ⁽¹²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 23.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 49.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 79.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 70 E z 8.3.2012, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 65.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 77.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 134.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 56.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0458.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

- uwzględniając własną rezolucję z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2011 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 maja 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie roli kobiet w gospodarce ekologicznej ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 11 września 2012 r. w sprawie warunków pracy kobiet w sektorze usług ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0048/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska doświadcza największego kryzysu gospodarczego i finansowego od czasów wielkiej depresji w latach 30. ubiegłego stulecia; mając także na uwadze, że kryzys spowodował znaczny wzrost bezrobocia we wszystkich państwach członkowskich, a zwłaszcza w państwach południa Europy; mając na uwadze, że kryzys ten niesie ze sobą szczególnie poważne skutki dla osób o najsłabszej pozycji w społeczeństwie, a zwłaszcza kobiet, których dotyka bezpośrednio – poprzez utratę pracy, zmniejszenie wynagrodzeń czy niepewność zatrudnienia – lub pośrednio poprzez cięcia budżetowe obejmujące sektor usług publicznych i pomoc społeczną; mając zatem na uwadze, że w podejściu do tego kryzysu oraz poszukiwaniu rozwiązań pozwalających stawić mu czoła kwestią podstawową jest między innymi bardzo dokładne przeanalizowanie wymiaru równouprawnienia kobiet i mężczyzn;
- B. mając na uwadze, że prawo do pracy jest podstawowym warunkiem zapewnienia kobietom równych praw, ich niezależności finansowej i spełnienia zawodowego; mając na uwadze, że obecny kryzys jest nie tylko kryzysem finansowym i gospodarczym, ale także kryzysem demokracji, równości, ochrony socjalnej i równouprawnienia płci, a ponadto jest wykorzystywany jako pretekst do spowolnienia lub nawet zaprzestania wysiłków zmierzających do rozwiązania problemu zmiany klimatu i przyszłych wyzwań w zakresie ochrony środowiska;
- C. mając na uwadze, że według ostatnich badań zaledwie 5 % uczestników procesów decyzyjnych w instytucjach finansowych UE to kobiety, a wszyscy prezesi banków centralnych w 27 państwach członkowskich UE to mężczyźni; mając na uwadze, że badania z zakresu kulturowej tożsamości płci wskazały, że kobiety zarządzają w inny sposób niż mężczyźni, skupiając się na unikaniu ryzyka oraz koncentrując się w większym stopniu na perspektywie długoterminowej;
- D. mając na uwadze, że w pierwszej fazie kryzysu gospodarczego jego skutki były boleśniej odczuwane przez mężczyzn niż przez kobiety oraz że obserwowane zmiany w poziomie bezrobocia kobiet i mężczyzn wykazują zróżnicowane tempo; mając na uwadze, że kobiety nie były pierwszymi ofiarami kryzysu, jednak to one odczuwają teraz w coraz większej mierze jego konsekwencje (są częściej zatrudniane na niepewnych warunkach i w niepełnym wymiarze czasu, bardziej zagrożone zwolnieniami, otrzymują niższe wynagrodzenie, są gorzej chronione w systemach opieki społecznej itd.) i będą te konsekwencje odczuwać dłużej; mając na uwadze, że na obecnym etapie kryzys jest dokumentowany w mniejszym stopniu oraz brak jest wiarygodnych, porównywalnych danych statystycznych w tym zakresie, w związku z czym jego skutki dla kobiet zdają się być niedostatecznie postrzegane;
- E. mając na uwadze, że kobiety odgrywają istotną rolę w ożywianiu rozwoju gospodarczego oraz że dalsze wzmocnienie pozycji kobiet może przynieść skutki gospodarcze pozwalające wydzwignąć całe wspólnoty i rodziny z ubóstwa;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0069.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0225.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0321.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0322.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 112.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

- F. mając na uwadze, że w sytuacji kryzysu polityka rynku pracy skupia się raczej na oddziaływaniu na ogólnym poziomie zatrudnienia, a nie na kobietach biernych zawodowo;
- G. mając na uwadze, że należy odnotować, iż kobiety bezrobotne często nie są uwzględniane w oficjalnych danych statystycznych oraz że dane dotyczące różnic między mężczyznami i kobietami w zakresie braku aktywności zawodowej są często zaniżone, gdyż kobiety częściej odchodzą z rynku pracy z różnych przyczyn (ciąża, obowiązki rodzinne, ograniczenia czasowe), by wykonywać pracę nieodpłatną lub nierejestrowaną, nierzadko w domach, zajmując się osobami niesamodzielnymi lub też pracując w szarej strefie gospodarki, podczas gdy istnieje obecnie niewiele badań dotyczących wpływu cięć wydatków publicznych przeznaczonych na kwestie równości między kobietami i mężczyznami;
- H. mając na uwadze, że cięcia budżetowe, jakich dokonały rządy przy okazji wdrażania planów oszczędności, dotyczą przede wszystkim sektora publicznego, gdzie pracują głównie kobiety – które stanowią 70 % zatrudnionych w tym sektorze – a także oferowanych przez ten sektor usług socjalnych, z których korzystają głównie kobiety – ale także sektora prywatnego; mając także na uwadze, że to kobiety stają się obecnie głównymi ofiarami środków oszczędnościowych; mając na uwadze, że dotychczas żaden kraj nie dokonał oceny skutków, jakie zaproponowane cięcia będą miały dla wydatków publicznych, ani konsekwencji konsolidacji fiskalnej z punktu widzenia aspektu płci, przy czym nie dokonano ani oceny skutków pojedynczych środków, ani ich łącznych skutków;
- I. mając na uwadze, że kobiety są w większym stopniu zależne od zasiłków społecznych, w których również dokonywane są cięcia w ramach środków oszczędnościowych;
- J. mając na uwadze, że sytuacja kryzysowa, jak ta, która występuje obecnie, wymaga głębokich reform strukturalnych na rynku pracy;
- K. mając na uwadze, że w przypadku kobiet ograniczeniu liczby miejsc pracy towarzyszy często dostosowanie czasu pracy, w tym wydłużenie godzin pracy, często w ramach systemu wielozmianowego; mając na uwadze, że skutki ożywienia gospodarczego wystąpią najprawdopodobniej szybciej w sektorze przemysłu i spowodują szybszy wzrost zatrudnienia wśród mężczyzn niż wśród kobiet; mając na uwadze, że skutki środków oszczędnościowych wprowadzonych w sektorze publicznym będą zatem miały trwalszy wpływ na zatrudnienie kobiet i że mogłoby to w perspektywie długoterminowej zniweczyć postępy poczynione w dziedzinie równości między kobietami i mężczyznami;
- L. mając na uwadze, że kryzys prowadzi do coraz większego wyzysku kobiet zarówno w gospodarce legalnej, jak i nielegalnej; mając na uwadze, że jego skutki będą miały także w dalszej perspektywie wpływ na te kobiety, których ścieżki kariery zawodowej cechuje nieregularność (między innymi w związku z faktem, że praca jest nisko wynagradzana, w niepełnym wymiarze godzin, niestała, przybiera nietypowe formy lub jest niezarejestrowana) zaś niepełny wymiar godzin, jest często narzucany, co skutkuje niekompletnymi składkami emerytalnymi i wzrostem odsetka kobiet zagrożonych ubóstwem; mając na uwadze, że w konsekwencji kobiety mogą mieć prawo do bardzo niewielkiej emerytury i zostać zepchnięte poniżej progu ubóstwa; mając na uwadze, że istnieje groźba, iż całe „stracone pokolenie” młodych osób, zarówno kobiet, jak i mężczyzn, będzie pozbawione możliwości pracy, bezpiecznego zatrudnienia, a często także możliwości kształcenia w związku z trudnościami finansowymi;
- M. mając na uwadze, że kryzys jeszcze bardziej potęguje trudności w godzeniu ról zawodowych i rodzinnych; mając na uwadze, że fakt posiadania dzieci wpływa inaczej na zatrudnienie kobiet i mężczyzn: mając na uwadze, że udział matek w rynku pracy jest o 12 % niższy niż kobiet bezdzietnych, podczas gdy wskaźnik zatrudnienia ojców jest 8,7 % wyższy niż mężczyzn, którzy nie posiadają dzieci;
- N. mając na uwadze, że perspektywa równouprawnienia płci nie została uwzględniona w obecnych i planowanych inicjatywach i strategiach politycznych mających na celu wyjście z kryzysu;
- O. mając na uwadze, że na zatrudnienie kobiet mają wpływ stereotypy dotyczące płci, w myśl których np. bezrobocie mężczyzn to kwestia „o wiele poważniejsza” niż bezrobocie kobiet, co jeszcze zwiększa i tak już znaczną liczbę stereotypów dotyczących płci, które negatywnie wpływają na szanse kobiet na zatrudnienie; mając na uwadze, że praktyczne podejście do bezrobocia mężczyzn różni się od podejścia do bezrobocia kobiet, gdyż mężczyźni nadal postrzegani są jako główni żywicieli rodzin, a kobiety jako główni opiekunowie;
- P. mając na uwadze, że w 2010 r. blisko 23 % obywateli Unii Europejskiej było zagrożonych widmem ubóstwa lub wyłączenia społecznego⁽¹⁾ i że to zubożenie społeczeństwa dotyka głównie kobiet, które stają często przed piętrzącymi się trudnościami, jak w przypadku samotnych starszych kobiet czy samotnych rodziców (głównie kobiet); mając na uwadze, że wiąże się to z problemami z utrzymaniem lub znalezieniem w tej sytuacji pracy, problemami

⁽¹⁾ Eurostat – w 2010 r. 23 % obywateli było zagrożonych widmem ubóstwa lub wyłączenia społecznego – wydanie 9/2012

Wtorek, 12 marca 2013 r.

mieszkańcowi i związanymi z odpowiedzialnością za osoby pozostające na utrzymaniu (dzieci, rodzice, osoby chore lub niepełnosprawne), trudnościami w pogodzeniu pracy z życiem rodzinnym wynikającymi z braku odpowiednich struktur wsparcia i zróżnicowania polityki krajowej w tej kwestii w 27 państwach członkowskich UE;

- Q. mając na uwadze, że kryzys jeszcze pogorszył społeczne i gospodarcze warunki życia wielu wspólnot znajdujących się w trudnej sytuacji i przyczynił się do wzrostu odsetka dziewcząt przedwcześnie kończących naukę i jeszcze większego ich narażenia na stanie się ofiarami handlu ludźmi;
- R. mając na uwadze, że redukcje świadczeń i zasiłków zaszkodziły ekonomicznej niezależności kobiet, gdyż zasiłki często są dla nich istotnym źródłem dochodu i to kobiety częściej niż mężczyźni korzystają z usług publicznych; mając na uwadze, że największe łączne straty poniosły samotne matki i samotne kobiety na emeryturze lub rencie;
- S. mając na uwadze wzrost nierejestrowanej i niepodlegającej wynagrodzeniu pracy kobiet (wolontariat lub inne formy), oferującej mniejszą ochronę socjalną, podejmowanej w celu uniknięcia kryzysu; mając na uwadze, że według badań OCDE ⁽¹⁾ praca w domu stanowi 33 % PKB państw członkowskich ODCE;
- T. mając na uwadze, że zmniejszenie rozbieżności w stopach bezrobocia mężczyzn i kobiet bardziej odzwierciedla ogólne pogorszenie warunków życia i pracy, niż postępowanie w kierunku większej równości kobiet i mężczyzn;
- U. mając na uwadze, że kobiety podejmujące karierę zawodową stanowią siłę napędową na drodze do przywrócenia wzrostu gospodarczego; mając na uwadze, że przyczyniają się one do zwiększenia dochodów rodzin, co z kolei powoduje wzrost konsumpcji i pozwala zwiększyć dynamikę gospodarki; mając w związku z tym na uwadze, że równouprawnienie kobiet i mężczyzn ma pozytywny wpływ na wydajność i wzrost gospodarczy;
- V. mając na uwadze, że niedawna analiza wtórna w ramach piątego Europejskiego Badania Warunków Pracy („Kobiety, mężczyźni i warunki pracy w Europie: analiza wtórna piątego Europejskiego Badania Warunków Pracy”, Eurofound 2012 r., która ma zostać opublikowana w 2013 r.) ukazuje, że segregacja płciowa jest szkodliwa dla pracowników płci męskiej i żeńskiej; zarówno mężczyźni, jak i kobiety zgłaszają, że ich samopoczucie w miejscu pracy i satysfakcja z pracy jest większa, jeżeli pracują z kolegami obu płci; mając na uwadze, że wiele pozostaje jednak do zrobienia w zakresie zwalczania segregacji płciowej na rynku pracy, polaryzacji zawodowa według płci oraz istnienia miejsc pracy zarezerwowanych tylko dla jednej płci (zważywszy, że trzy piąte pracowników w Europie zajmuje miejsca pracy, w których współpracownicy są tej samej płci),
- W. mając na uwadze, że środki na rzecz równouprawnienia płci zostały wycofane lub opóźnione, a możliwe przyszłe cięcia w budżetach publicznych będą mieć negatywny wpływ na zatrudnienie kobiet i propagowanie równości,
- X. mając na uwadze, że nie należy wykorzystywać pogorszenia koniunktury gospodarczej jako wymówki do spowolnienia postępu w zakresie polityki zapewniającej godzenie życia zawodowego i rodzinnego oraz do dokonywania cięć w budżetach przeznaczonych na usługi opieki i urlopy, co ma w szczególności wpływ na dostęp kobiet do rynku pracy;
- Y. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest zjawiskiem występującym we wszystkich krajach i grupach społecznych; mając na uwadze, że presja ekonomiczna prowadzi zazwyczaj do liczniejszych, bardziej agresywnych i groźnych nadużyć; mając również na uwadze, że niektóre badania dowodzą, iż przemoc wobec kobiet nasila się wtedy, gdy mężczyźni zmuszeni są do zmiany miejsca pobytu i do rezygnacji z dóbr na skutek kryzysu gospodarczego;
- Z. mając na uwadze, że w latach 1998-2008 kobiety odniosły największe korzyści z tworzenia miejsc pracy w UE (stopa zatrudnienia kobiet w UE w tym okresie wzrosła bowiem z 55,6 % do 62,8 %) ⁽²⁾; mając na uwadze, że w 2012 r. stopa zatrudnienia w przypadku kobiet wzrosła o 12,7 %, zaś jedynie 3,18 % w przypadku mężczyzn, podczas gdy stopa bezrobocia kobiet pozostała nieco wyższa ⁽³⁾ (10,7 % kobiet i 10,6 % pozostawało bez zatrudnienia);

⁽¹⁾ OECD, Society at a Glance 2011, wskaźniki społeczne OECD, @OECD2011.

⁽²⁾ Eurostat: stopa zatrudnienia kobiet w UE-27.

⁽³⁾ Eurostat: Zharmonizowane stopy zatrudnienia mężczyzn i kobiet – wrzesień 2012, Unia Europejska.

Wtorek, 12 marca 2013 r.

AA. mając na uwadze, że w 2011 r. 31,6 % kobiet – zaś tylko 8,1 % mężczyzn – pracowało w niepełnym wymiarze godzin;

1. przypomina, że równość kobiet i mężczyzn stanowi jeden z podstawowych celów Unii Europejskiej oraz że musi też być jedną z podstawowych zasad, z myślą o opracowaniu działań w odpowiedzi na obecny kryzys gospodarczy i finansowy, obejmujących inwestowanie w sektor publiczny, sektor usług socjalnych, oraz w zrównoważone pod względem ochrony środowiska mieszkanie, transport itd., a także generowanie dochodów państwa za pomocą bardziej skutecznych polityk podatkowych; ubolewa nad faktem, że reakcje polityczne na kryzys, w tym pakiety naprawy, nie uwzględniają i nie analizują wpływu kryzysu na płć i nie przewidują naprawy skutków tego wpływu; potępia fakt, że do strategii polizbońskiej praktycznie w ogóle nie włączono aspektów płci, dlatego zwraca się do Rady, Komisji i państw członkowskich o włączenie równouprawnienia płci, w postaci szczególnych celów, do wytycznych makroekonomicznych i wytycznych dotyczących zatrudnienia;

2. zachęca Komisję Europejską do włączenia wymiaru płci we wszystkie strategie polityczne, a w szczególności te, które dotyczą: skutków wprowadzenia środków oszczędnościowych i środków służących przezwyciężeniu kryzysu, zarządzania gospodarczego, zrównoważonego rozwoju i zielonych miejsc pracy, kształcenia i szkoleń zawodowych, migracji, współpracy i rozwoju, zdrowia i bezpieczeństwa, oraz środków, które będą opracowywane i wdrażane w celu przeciwdziałania skutkom kryzysu lub ograniczania ich;

3. wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu i wyeksponowania natychmiastowych i długoterminowych skutków kryzysu gospodarczego dla kobiet, a w szczególności przeanalizowania, czy i w jaki sposób pogłębiają one istniejące nierówności w traktowaniu płci, a także związane z tym następstwa, takie jak zwiększone ryzyko przemocy na tle płciowym, pogarszanie się zdrowia matek i dzieci oraz ubóstwo kobiet w starszym wieku;

4. przypomina, że po trwającym ponad 10 lat okresie stałego wzrostu stopy zatrudnienia kobiet, która w 2008 r. sięgała 62,8 % , od początku kryzysu gospodarczego nastąpił w Unii Europejskiej niewielki spadek zatrudnienia, które w 2011 r. wyniosło 62,3 %; dlatego podkreśla, że w ramach strategii na rzecz zachowania miejsc pracy i pobudzenia wzrostu konieczne jest znalezienie trwałych rozwiązań przy uwzględnieniu wymiaru równouprawnienia kobiet i mężczyzn;

5. zwraca się do Komisji o rozważenie dalszego dostosowania funduszy strukturalnych w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia w obszarach, w których zatrudniane są kobiety i które mogą być narażone na skutki kryzysu, a także wsparcia opieki nad dziećmi, szkoleń i dostępu do zatrudnienia;

6. podkreśla znaczenie inicjatywy przewodniej „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym”; zachęca państwa członkowskie, by w pełni skorzystały z unijnego programu „Europa dla obywateli” i przyszłego Programu na rzecz przemian i innowacji społecznych, zwłaszcza w odniesieniu do skutecznego wprowadzania w życie celów związanych z równouprawnieniem płci; podkreśla znaczenie programu Daphne III, zwłaszcza w odniesieniu do ochrony kobiet przed wszelkimi formami przemocy i potrzeby osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony zdrowia, dobrobytu i spójności społecznej;

7. zwraca uwagę, że pomimo porównywalnej stopy bezrobocia kobiet i mężczyzn, skutki kryzysu są dla nich odmienne; zaznacza, że warunki pracy kobiet stały się bardziej niepewne, w szczególności w związku z rozwojem nietypowych form umów, ich dochody znacznie się zmniejszyły między innymi z powodu utrzymywania się nierówności w wynagradzaniu mężczyzn i kobiet – różnica ta wynosi średnio 17 % – oraz wynikającej z niej nierówności w zakresie zasiłków dla bezrobotnych, a także coraz popularniejszej formy narzuconego zatrudnienia w niepełnym wymiarze godzin czy też zwiększenia się odsetka zajęć tymczasowych lub na czas określony w miejsce bardziej stałego zatrudnienia; mając na uwadze, że ze względu na utrzymywanie się nierówności w wynagradzaniu mężczyzn i kobiet i wynikającej z niej nierówności w zakresie zasiłków dla bezrobotnych, kryzys pogorszył sytuację kobiet na rynku pracy; wskazuje, że przykład poprzednich kryzysów pokazał, iż w ujęciu ogólnym stopa zatrudnienia mężczyzn wzrasta szybciej niż wskaźnik zatrudnienia kobiet;

8. zwraca się do Komisji o jak najszybsze przedłożenie wniosku dotyczącego dyrektywy przewidującej środki mające na celu zlikwidowanie w zależności od płci wynagrodzenia za taką samą lub równorzędną pracę;

9. przypomina, że nadal występują bardzo duże rozbieżności między państwami członkowskimi Unii Europejskiej w poziomie zatrudnienia kobiet, który waha się między 48,6 % a 77,2 %, oraz że te zróżnicowane sytuacje wymagają konkretnych i dostosowanych do danej sytuacji działań w ramach kompleksowego podejścia europejskiego; podkreśla ponadto konieczność posiadania wspólnych wiarygodnych wskaźników, a tym samym wiarygodnych, porównywalnych danych statystycznych umożliwiających dokonywanie oceny różnych sytuacji, określanie potrzeb i w konsekwencji podejmowanie odpowiednich działań;

10. przypomina, że przed kryzysem gospodarczym kobiety stanowiły już większość osób zatrudnionych na umowy na czas określony lub pracujących w niepełnym wymiarze godzin oraz że tendencja ta nasiliła się wskutek kryzysu, w związku z czym wielu kobietom w większej mierze grozi ryzyko wykluczenia społecznego; zwraca uwagę, że problem ten dotyczy w szczególności państw członkowskich południa Europy;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

11. zauważa z niepokojem, że bezrobocie wśród młodych kobiet wzrosło z 18,8 % w 2009 r. do 20,8 % w 2011 r. oraz, że kryzys wpłynie szczególnie dotkliwie na grupy kobiet znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, jak kobiety niepełnosprawne, imigrantki, kobiety należące do mniejszości etnicznych, kobiety mające niskie kwalifikacje zawodowe, kobiety długotrwale bezrobotne, samotne matki, kobiety bez środków do życia lub kobiety zajmujące się osobami niesamodzielnymi; z zadowoleniem przyjmuje zaproponowany przez Komisję pakiet środków mających na celu rozwiązanie problemu nieakceptowalnych poziomów bezrobocia osób młodych, a także wykluczenia społecznego, oraz środków pozwalających zaoferować młodym ludziom miejsca pracy, kształcenie i szkolenia;

12. uważa, że prawo pracy jest podstawowym warunkiem wstępnym dla zapewnienia rzeczywistych równych praw kobiet, ich niezależności finansowej i kariery zawodowej, w związku z czym domaga się wyeliminowania niepewnych form zatrudnienia poprzez uznawanie i wzmacnianie prawa do pracy, w której pracownikowi przysługują prawa;

13. wzywa UE i jej państwa członkowskie do przeformułowania obecnych działań podejmowanych w odpowiedzi na kryzys gospodarczy w celu dopilnowania, by działania podejmowane były w perspektywie długoterminowej i nie szkodziły polityce opieki socjalnej i strukturom sektora publicznego, takim jak usługi socjalne, placówki opieki, służba zdrowia, kształcenie i prawa pracowników, które są warunkiem wstępnym niezbędnym dla osiągnięcia większej równości płci;

14. przypomina, że z powodu kryzysu przejście od edukacji do zatrudnienia jest dla kobiet coraz trudniejsze, co prowadzi w efekcie do rozbieżności w postrzeganiu własnych kwalifikacji przez kobiety i mężczyzn;

15. stwierdza, że reformy strukturalne przeprowadzane w związku z obecnym kryzysem stanowią okazję do skorygowania pewnych zachowań dyskryminacyjnych ze względu na płeć, które wciąż zbyt powszechnie występują na rynku pracy w Europie;

16. podkreśla, że odsetek kobiet zatrudnionych w szarej strefie jest większy niż odsetek mężczyzn, częściowo dlatego, że sektory, w których tradycyjnie pracują kobiety, takie jak pomoc domowa i opieka, charakteryzują się większą deregulacją; zauważa z drugiej strony, że w wyniku kryzysu nastąpił rozwój szarej strefy, chociaż bardzo trudno określić jasny obraz tego zjawiska, ponieważ nie istnieją wiarygodne dane na temat częstotliwości jego występowania oraz jego znaczenia;

17. podkreśla, że kobiety odegrały kluczową rolę w „opieraniu się” kryzysowi; jest przekonany, że posiadają one ważny potencjał do poprawy konkurencyjności i wydajności przedsiębiorstw, zwłaszcza gdy zajmują one stanowiska kierownicze w tych przedsiębiorstwach; jest przekonany, że w związku z tym istnieje przede wszystkim pilna potrzeba, by włączyć je do opracowywania planów ożywienia gospodarczego, a co za tym idzie promować spójność społeczną;

18. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy oraz ograniczenia budżetowe będące jego następstwem nie mogą zaprzepaścić postępów, jakie uzyskano dzięki polityce promowania równouprawnienia kobiet i mężczyzn, ani też służyć jako pretekst do ograniczenia wysiłków w tym zakresie; uważa, że powinny one raczej zachęcić państwa członkowskie do włączenia strategii na rzecz równości płci do ich polityk zatrudnienia, uznając je za część rozwiązania w odpowiedzi na kryzys, z myślą o uwzględnieniu i pełnym wykorzystaniu kompetencji i umiejętności wszystkich Europejczyków; wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, by we wszystkich planowanych podatkowych strategiach politycznych uwzględniano aspekty związane z perspektywą równości płci;

19. podkreśla, że praw kobiet nie należy postrzegać, rozumieć i traktować na zasadzie rywalizacji z prawami mężczyzn, ponieważ poprawa usług w zakresie opieki i usług publicznych dla rodzin jest warunkiem wstępnym udziału w rynku pracy zarówno kobiet, jak i mężczyzn; zwraca uwagę na potrzebę wspierania podziału obowiązków rodzinnych i domowych; zachęca państwa członkowskie do ustanowienia lub udoskonalenia istniejących środków służących przeciwdziałaniu dyskryminacji ze względu na płeć oraz nierównego podziału ról, między innymi poprzez zachęcanie mężczyzn do korzystania z prawa do opieki nad dziećmi oraz chorymi lub niepełnosprawnymi członkami rodziny;

20. zwraca uwagę, że kryzys pogłębia tendencję spadkową wskaźnika urodzeń w UE, ponieważ bezrobocie, niestabilność zatrudnienia oraz niepewność co do przyszłości i sytuacja gospodarcza skłaniają pary, a zwłaszcza młodsze kobiety, do odkładania decyzji o posiadaniu dzieci, co dodatkowo nasila proces starzenia się społeczeństwa w Unii Europejskiej;

21. podkreśla znaczenie zreformowania polityki makroekonomicznej, społecznej i polityki rynku pracy w celu zagwarantowania kobietom sprawiedliwości gospodarczej i społecznej, opracowania strategii na rzecz promowania sprawiedliwego podziału bogactwa, zagwarantowania minimalnego dochodu oraz godnych płac i emerytur, zmniejszenia różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, stworzenia dla kobiet większej liczby miejsc pracy oferujących dobre warunki zatrudnienia i zapewniających prawa, umożliwienie im korzystania z usług publicznych wysokiej jakości oraz do podniesienia poziomu opieki społecznej i odpowiednich usług lokalnych, takich jak żłobki, przedszkola i inne formy edukacji przedszkolnej, świetlice, domy kultury i ośrodki wsparcia dla rodzin oraz ośrodki międzypokoleniowe;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

22. przypomina, że cięcia w budżetach publicznych nie są neutralne pod względem płci, lecz wynikają z makrostrukturalnej polityki gospodarczej Unii Europejskiej, w szczególności w związku z wdrażaniem środków przewidzianych w ramach „zarządzania gospodarczego” i w programach korekt finansowych, oraz powodują i nadal będą powodowały pogłębianie się nierówności w traktowaniu kobiet i mężczyzn, wzrost stopy bezrobocia kobiet oraz feminizację ubóstwa; uważa, że niezbędna jest zatem zmiana polityki, gdyż kobiety stanowią większość zatrudnionych w sektorze publicznym i są głównymi beneficjentami polityki socjalnej; domaga się zatem zwiększenia odpowiednich pozycji budżetowych;
23. wzywa państwa członkowskie i instytucje unijne do prowadzenia oceny skutków pod kątem równouprawnienia płci przy planowaniu środków oszczędnościowych, tak by były one w swoich skutkach jak najbardziej neutralne w obszarze równouprawnienia płci;
24. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia zasady sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci w celu analizowania programów i polityk rządowych, ich skutków dla przydziału środków i ich wpływu na równość kobiet i mężczyzn;
25. podkreśla, że kobiety są bardziej niż mężczyźni zagrożone wolniejszym awansem, gdyż godzą się na objęcie początkowo niższych stanowisk lub przyjmują pracę w niepełnym wymiarze godzin, co prowadzi do ich większej podatności na zagrożenia, do niedostatecznej wysokości wynagrodzenia i do pogłębiania się ubóstwa;
26. zwraca się do państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych o zagwarantowanie odpowiedniego poziomu usług z zakresu opieki nad dziećmi i innymi osobami zależnymi, przy czym usługi te powinny być świadczone po przystępnej cenie, dostępne, powinny cechować się wysoką jakością i odpowiadać godzinom pracy kobiet i mężczyzn zatrudnionych w pełnym wymiarze;
27. Podkreśla, iż ważna jest niezwłoczna realizacja strategii politycznych na rzecz powrotu do pracy i podjęcia działalności gospodarczej w odniesieniu do tych pracowników sektora publicznego, z których większość stanowią kobiety i których zatrudnienie jest zagrożone z powodu cięć budżetowych w sektorze publicznym;
28. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o włączenie do wszystkich aspektów polityki zatrudnienia ogólnego podejścia na rzecz propagowania równości kobiet i mężczyzn, o podjęcie koniecznych środków sprzyjających powrotowi kobiet na rynek pracy, nie tylko w odniesieniu do stanowisk niższego szczebla, ale również stanowisk kierowniczych, oraz o uwzględnienie tego podejścia w wytycznych Unii Europejskiej dotyczących zatrudnienia; nalega na potrzebę sporządzania budżetu z należyтым uwzględnieniem aspektu płci, zwłaszcza w kontekście kolejnych wieloletnich ram finansowych na lata 2014-2020, w celu realizacji celów określonych w europejskim pakcie na rzecz równości płci, a także w strategii „Europa 2020”;
29. wyraża ubolewanie, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na rok 2013 brakuje kwestii zwiększenia udziału kobiet w rynku pracy, pomimo że jest to jeden z głównych celów strategii „Europa 2020”; wzywa Radę do priorytetowego uwzględnienia udziału kobiet w rynku pracy przy ustanawianiu tegorocznych wytycznych dotyczących polityki gospodarczej w ramach europejskiego semestru;
30. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia i systematycznego podejmowania kwestii równouprawnienia płci w ramach wszystkich przyszłych krajowych programów reform;
31. wzywa państwa członkowskie do wspierania aktywnych strategii politycznych w zakresie rynku pracy, silnego dialogu społecznego, standardów pracy i zabezpieczenia społecznego w celu ochrony praw kobiet, w tym imigrantek, a także walki z pracą przymusową i pracą nierejestrowaną;
32. wzywa państwa członkowskie do podjęcia środków mających na celu zachęcanie matek do wchodzenia na rynek pracy, na przykład za pomocą pracy na odległość lub strategii politycznych w dziedzinie szkolenia zawodowego czy przekwalifikowania zawodowego, w celu propagowania udzielania wsparcia kobietom w powrocie na rynek pracy po urlopie macierzyńskim;
33. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy zmierzającej do zapewnienia lepszej równowagi kobiet i mężczyzn na stanowiskach kierowniczych w przedsiębiorstwach notowanych na rynku regulowanym, dzięki czemu kobiety uzyskają możliwość dostępu do wymagających wyższych kwalifikacji i lepiej płatnych stanowisk; wzywa państwa członkowskie do poparcia tego wniosku i przygotowania jego wdrożenia; apeluje o przyjęcie podobnych wiążących środków ustawodawczych przez innych pracodawców, w tym w instytucjach europejskich, krajowych, regionalnych i lokalnych oraz w administracji oraz organach publicznych, które powinny dawać przykład pod względem parytetu płci w podejmowaniu decyzji;
34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania strategii wspierania równowagi płci w małych i średnich przedsiębiorstwach, których nie obejmuje wspomniana dyrektywa; potępia fakt, że kobiety są niedostatecznie reprezentowane w organach kierowniczych instytucji finansowych, a tym samym praktycznie wykluczone z procesu podejmowania decyzji w sprawach finansowych; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia udziału kobiet na wszystkich poziomach procesu decyzyjnego, zwłaszcza w dziedzinie ustaleń budżetowych i zarządczych dotyczących europejskich systemów finansowych, w tym Europejskiego Banku Centralnego; w tym kontekście podkreśla konieczność promowania wiedzy z zakresu finansów wśród dziewcząt i kobiet;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

35. apeluje do państw członkowskich o wprowadzenie polityki szeroko zakrojonych szkoleń pracowników tych sektorów, które są w większym stopniu dotknięte skutkami kryzysu i globalizacji, aby przygotować ich do zmian w strukturze zatrudnienia oraz do nowych form zatrudnienia, przy uwzględnieniu szczególnego miejsca kobiet w tej strukturze, a także faktu, że muszą one częściej niż mężczyźni przerywać swoją karierę w celu opieki nad dziećmi, a także starszymi lub chorymi członkami rodziny, co ma wpływ na ich karierę zawodową; domaga się, by regularnie realizować w przedsiębiorstwach plany szkoleń, tak by przygotować pracowników do reorientacji zawodowej, zaproponować dostosowany do potrzeb program zmiany kwalifikacji oraz szkolenia dostosowane do potrzeb osób poszukujących zatrudnienia oraz słabo wykwalifikowanych pracowników; apeluje ponadto o stworzenie pełnego rejestru wszystkich uchybień związanych z zatrudnieniem w poszczególnych sektorach z myślą o umożliwieniu kobietom ukierunkowanego przygotowania się i poszukiwania pracy;

36. wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu systemów zabezpieczenia społecznego z myślą o zindywidualizowaniu uprawnień do emerytur i praw wynikających z systemów zabezpieczeń społecznych w celu wyeliminowania „uprzywilejowanego traktowania żywiciela rodziny”, a w konsekwencji zagwarantowania równych praw emerytalnych;

37. podkreśla, że cięcia wydatków w sektorze opieki w praktyce powodują przeniesienie odnośnej pracy na kobiety i podważają zasadę równości płci; ponadto wzywa wszystkie państwa członkowskie do opracowania planów dotyczących świadczenia usług opieki, które przyczynią się do sprawiedliwości społecznej i równouprawnienia płci;

38. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o promowanie strategii i programów szkoleń zawodowych przeznaczonych dla kobiet wszystkich grup wiekowych, przy zwróceniu szczególnej uwagi na pilne zapotrzebowanie na programy uczenia się przez całe życie oraz potrzebę zdobycia nowych umiejętności w zakresie nowych technologii i rozwiązań IT, z myślą o poprawie dostępu kobiet do różnych sektorów działalności i zwiększeniu ich udziału w tych sektorach, w tym w sektorze gospodarki i finansów, gdzie kobiety są zdecydowanie w mniejszości, a także o rozważenie wprowadzenia konkretnych środków wsparcia pozwalających kobietom pogodzić ich obowiązki zawodowe, szkolenia i życie rodzinne; przypomina, że Europejski Fundusz Społeczny odgrywa istotną rolę w integracji zawodowej za pośrednictwem strategii szkoleniowych, i zachęca państwa członkowskie oraz władze lokalne do propagowania korzystania z tego funduszu, szczególnie na rzecz kobiet, które kryzys gospodarczy dotknął w większej mierze;

39. podkreśla znaczenie inwestowania w kobiety i równouprawnienie płci;

40. wzywa państwa członkowskie do propagowania aktywnego włączenia lub powrotu kobiet na rynek pracy oraz wspierania zatrudnienia kobiet w strategicznych sektorach rozwoju, poprzez przyjmowanie specjalnych środków przewidujących elastyczne godziny pracy, równe wynagrodzenie oraz reformę systemu podatkowego i emerytalnego, a także środków w zakresie uczenia się przez całe życie, w celu zapewnienia możliwości zdobycia umiejętności i kwalifikacji, których posiadanie jest niezbędne zgodnie z celami strategii „Europa 2020”; podkreśla wagę kształcenia na wysokim poziomie w celu propagowania dostępu kobiet do sektorów, w których nie są one w wystarczającym stopniu obecne, np. w dziedzinie badań naukowych i rozwoju technologicznego, zwłaszcza obecnie, kiedy Europa potrzebuje większej liczby naukowców, aby propagować innowację i wzmocnić swoją gospodarkę; zwraca się do Komisji o rozważenie dalszego dostosowania funduszy strukturalnych w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia w obszarach, w których zatrudniane są kobiety i które mogą być narażone na skutki kryzysu, a także w celu wsparcia opieki nad dziećmi, szkoleń i dostępu do zatrudnienia;

41. przypomina, że w wielu państwach członkowskich wraz z nastaniem kryzysu gospodarczego zmniejszyły się możliwości znalezienia przez młode kobiety (w wieku od 15 do 24 roku życia) pierwszego zatrudnienia w pełnym wymiarze godzin i że, by zaradzić tej sytuacji, wiele z tych kobiet przedłuża okres studiów; stwierdza, że pomimo tej tendencji oraz faktu, że lepsze wykształcenie daje kobietom zasadniczo większe bezpieczeństwo, ich dyplomy są nadal niżej cennie niż dyplomy mężczyzn; wzywa państwa członkowskie do skupienia się na strategiach łączących politykę w zakresie kształcenia i szkolenia z ukierunkowanymi strategiami w dziedzinie zatrudnienia młodych kobiet;

42. wzywa państwa członkowskie do włączenia do programów nauczania w szkołach średnich podstaw finansów i przedsiębiorczości;

43. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia analizy wpływu nowych planów emerytalnych na kobiety w różnych grupach, mając na uwadze szczególnie umowy o pracę w niepełnym wymiarze godzin oraz umowy nietypowe, a także do dostosowania systemów opieki społecznej ze szczególnym uwzględnieniem młodszych pokoleń;

44. apeluje do państw członkowskich o wspieranie wzmocnienia pozycji kobiet w sferze gospodarczej, przy szczególnym skupieniu się na przedsiębiorczości kobiet poprzez zachęcanie i wspieranie kobiet – w szczególności kobiet młodych i imigrantek – zakładających przedsiębiorstwa, ułatwianie im dostępu do finansowania, zwłaszcza za pośrednictwem mikrokretytów, pomocy technicznej i środków wspierających, propagowanie nowych instrumentów finansowych i pomocowych oraz wspieranie rozwijania kobiecych sieci przedsiębiorczości, a także propagowanie sieci i wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi i podmiotami gospodarczymi; podkreśla, że inwestowanie w kobiety i w równość płci ma wielkie znaczenie dla zapewnienia gospodarczej stabilności i zapobieżenia wstrząsom gospodarczym;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

45. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia udziału kobiet na wszystkich szczeblach procesu decyzyjnego;
46. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków służących lepszemu promowaniu przedsiębiorczości kobiet, w tym zapewnieniu wsparcia finansowego dla kobiet–przedsiębiorców;
47. zwraca się do państw członkowskich o wspieranie przedsiębiorczości kobiet w gospodarce ekologicznej generującej nowe miejsca pracy; zauważa, że sektor energii odnawialnej może stanowić źródło nowych możliwości zawodowych dla kobiet –przedsiębiorców na obszarach odległych i peryferyjnych, na których bezrobocie kobiet jest szczególnie wysokie oraz gdzie istnieje duży potencjał wykorzystywania alternatywnych form energii, takich jak energia wiatrowa i słoneczna;
48. podkreśla znaczenie aktywnych strategii politycznych na rynku pracy, inspekcji pracy i dialogu społecznego, a także podnoszenia kwalifikacji w celu promowania ekologizacji gospodarki;
49. zwraca się do państw członkowskich o wspieranie tworzenia miejsc pracy w sektorze gospodarki społecznej, w którym dominuje nieodpłatna praca kobiet, a szczególnie o poszukiwanie i wprowadzanie nowych rozwiązań, które pozwolą na zwiększenie wartości ekonomicznej legalnej pracy nieformalnej;
50. zwraca się do państw członkowskich o wspieranie sektora opieki i służby zdrowia w celu stworzenia warunków sprzyjających osiągnięciu celów strategii „Europa 2020” w zakresie zatrudnienia kobiet;
51. wzywa państwa członkowskie od monitorowania wpływu cięć w sektorze publicznych usług opieki i służby zdrowia, które to cięcia prowadzą do reprivatyzacji tych usług, i do przeciwdziałania temu wpływowi, tak by nie powodować zwiększenia spoczywających na kobietach obciążeń związanych z opieką, co spowodowałoby ich powrót do tradycyjnej roli w rodzinie; podkreśla, że oszczędności kosztem urlopu macierzyńskiego, ojcowskiego, rodzicielskiego, zasiłku na dzieci i innych zasiłków opiekuńczych i rodzinnych znacznie ograniczyły dochody wszystkich kobiet sprawujących obowiązki opiekuńcze;
52. przypomina, że nadal utrzymują się stereotypy w postrzeganiu miejsca kobiet i mężczyzn na rynku pracy, przy czym kobiety dążą do pogodzenia obowiązków zawodowych i życia rodzinnego, w związku z czym są bardziej niż mężczyźni podatne na zagrożenie zmiany pracy;
53. domaga się ustanowienia strategii na rzecz transportu publicznego, w szczególności rozwoju i poprawy usług transportu publicznego, z uwzględnieniem zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn, aby umożliwić kobietom bardziej aktywny udział w rynku pracy i poszukiwanie zatrudnienia, zapewniając im prawdziwą mobilność;
54. wyraża zaniepokojenie z powodu sytuacji kobiet żyjących na obszarach wiejskich, gdzie dostęp do różnych usług uległ pogorszeniu; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia na obszarach wiejskich funkcjonującego transportu publicznego, pomocy medycznej i innych niezbędnych usług, tak by zahamować migrację do dużych miast i zapobiec marginalizacji obszarów peryferyjnych;
55. podkreśla znaczenie skutecznych działań umożliwiających łączenie życia zawodowego, osobistego i rodzinnego, co będzie miało pozytywny wpływ na większy udział kobiet z wszystkich warstw społecznych w życiu społecznym i politycznym;
56. podkreśla, że europejski program Erasmus dla młodych przedsiębiorców powinien wspierać w szczególności udział kobiet w rynku, by mogły one zyskać pewność siebie, wiedzę o przedsiębiorstwach na jednolitym rynku oraz umiejętności wymagane do prowadzenia i rozwijania przedsiębiorstwa;
57. podkreśla, że cięcia w zakresie publicznych usług opieki nad dziećmi mają bezpośredni wpływ na niezależność ekonomiczną kobiet i możliwość znalezienia równowagi między pracą a życie prywatnym; zwraca się do Komisji i Rady o przyjęcie planu działań pozwalającego osiągnąć cele, które zostały wyznaczone w Barcelonie z myślą o zorganizowaniu lepszej opieki nad dziećmi oraz rozwinięciu sieci żłobków przy przedsiębiorstwach i grupach przedsiębiorstw; podkreśla znaczenie negocjacji zbiorowych między pracodawcami a pracownikami w celu umożliwienia lepszego pogodzenia życia zawodowego i rodzinnego na szczeblu sektorowym, krajowym i regionalnym oraz zapewnienia bardziej elastycznych warunków dostępu do systemów opieki nad dziećmi związanych z kategoriami zawodów wykonywanych przez kobiety i warunków pozostawania w tych systemach, jak również ustanowienia przynajmniej trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia na znalezienie sposobu opieki nad dziećmi, w celu umożliwienia pogodzenia życia rodzinnego i życia zawodowego;
58. wzywa do promowania odpowiednich uregulowań w zakresie urlopów macierzyńskich, ojcowskich i rodzicielskich i do wspierania inicjatyw przedsiębiorstw na rzecz zapewnienia elastycznych godzin pracy i wewnętrznych usług w zakresie opieki nad dziećmi, a także do zwiększenia środków przewidzianych na edukację, programy uczenia się przez całe życie, programy doskonalenia kwalifikacji zawodowych i przekwalifikowania zawodowego oraz do udzielania odpowiedniego wsparcia dla członków rodziny sprawujących opiekę, w tym świadczenia opieki zastępczej;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

59. podkreśla konieczność inwestowania w wysokiej jakości usługi, takie jak świadczona w pełnym wymiarze godzin opieka na dziećmi, całodziennie szkoły i ośrodki opieki nad osobami starszymi, które pomagają w promowaniu równości płci, sprzyjają osiągnięciu równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz tworzą ramy umożliwiające wejście lub powrót na rynek pracy;

60. podkreśla, że niezbędne jest utworzenie nowych struktur opieki nad dziećmi, a także zinstytucjonalizowanie nieformalnych systemów opieki poprzez ustalenie norm jakościowych, poprawę wynagrodzenia i zapewnienie szkoleń dla pracowników; uważa, że niezbędne jest również, by wziąć pod uwagę szczególne potrzeby rodziców związane z nietypowymi godzinami pracy lub potrzeby samotnych rodziców;

61. podkreśla, że należy zwiększyć odpowiedzialność rządów i pracodawców w zakresie wymiany pokoleń i praw macierzyńskich i ojcowskich, co oznacza, że kobiety muszą mieć prawo do bycia zarówno matkami, jak i pracownikami bez uszczerbku dla ich praw pracowniczych;

62. podkreśla konieczność złagodzenia skutków kryzysu gospodarczego i finansowego dla rodzin (ze szczególnym uwzględnieniem osób rozwiedzionych, samotnych matek lub osób znajdujących się w sytuacji, gdzie dzieci pozostają pod opieką krewnych lub instytucji), mając na uwadze, iż oczekuje się zazwyczaj, że obowiązki związane z prowadzeniem domu przejmują kobiety; podkreśla, że w związku z tym wzrasta ryzyko ubóstwa kobiet;

63. kładzie nacisk na fakt, że decyzje niektórych państw członkowskich o cięciach w budżecie przeznaczonym na opiekę nad dziećmi, edukację szkolną i zajęcia pozaszkolne, zasiłki na posiłki w stołówkach i transport szkolny, pomoc w opiece nad osobami zależnymi mają bezpośredni wpływ na kobiety, które przejmują większość dodatkowych obowiązków z tego wynikających; podkreśla, że oznacza to, iż kobiety często muszą podejmować pracę w niepełnym wymiarze godzin (czemu towarzyszą niekorzystne skutki społeczne wiążące się z niższymi dochodami i prawami emerytalnymi); uważa, że konieczna jest rozbudowa publicznej sieci przedszkoli, żłobków i placówek organizujących czas wolny dzieci oraz rozwój publicznej sieci wsparcia dla osób starszych i publicznej sieci szpitali na obszarach poza głównymi ośrodkami miejskimi;

64. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby zajęły się szczególnymi potrzebami kobiet i dziewcząt romskich, poprzez uwzględnianie problematyki równości płci we wszystkich strategiach politycznych dotyczących integracji Romów, a także aby zapewniły ochronę szczególnie słabych grup;

65. podkreśla, że cięcia w zakresie publicznych usług opieki nad dziećmi mają bezpośredni wpływ na niezależność ekonomiczną kobiet; zaznacza, że brak aktywności zawodowej kobiet i praca w niepełnym wymiarze godzin, które w 2010 r. kształtowały się na poziomie 28,3 %, wynikały z niedostępności usług w zakresie opieki i że w 2009 r. wskaźnik ten wyniósł 27,9 %, oraz że w 2010 r. stopa zatrudnienia kobiet mających małe dzieci w UE była o 12,7 % niższa niż kobiet bezdzietnych, zaś w 2008 r. różnica ta przekraczała 11,5 %;

66. wzywa państwa członkowskie do inwestowania w sektor opieki jako potencjalny sektor wzrostowy oferujący możliwości zarówno dla kobiet, jak i mężczyzn, oraz do przełamania tradycyjnego przepisywania roli opiekuna kobiecie, gdyż jest to źródłem segregacji płciowej na rynku pracy; podkreśla, że cięcia w sektorze opieki prowadzą do przeniesienia ciężaru z opieki publicznej na niewynagradzaną opiekę w gospodarstwach domowych; podkreśla konieczność wprowadzenia odpowiednich umów i zabezpieczenia społecznego dla osób zajmujących się opieką w domu;

67. w oczekiwaniu na harmonizację przepisów dotyczących urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego na szczeblu europejskim wzywa państwa członkowskie do utrzymania odpowiednich świadczeń socjalnych i rodzinnych na obecnych poziomach, tak aby nie zmniejszać dochodów kobiet; wzywa również do dopilnowania, aby nie były naruszane prawa kobiet w zakresie urlopu macierzyńskiego;

68. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłego monitorowania rosnącej liczby przypadków dyskryminacji kobiet w ciąży na rynku pracy, w związku z tym, że doniesienia o takiej dyskryminacji zgłoszono w kilku państwach;

69. uważa, że ubóstwo kobiet jest spowodowane nie tylko obecnym kryzysem gospodarczym, ale również szeregiem czynników, takich jak stereotypy, różnice w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn, niewystarczające mechanizmy redystrybucji w państwowych systemach socjalnych, niemożność pogodzenia życia rodzinnego z zawodowym, dłuższe średnie trwanie życia kobiet, a także ogólnie wszelkie rodzaje dyskryminacji ze względu na płeć, które dotyczą głównie kobiet; zauważa jednak, że kryzys potęguje utrzymujący się stan nierówności; podkreśla konieczność zwalczania stereotypów we wszystkich dziedzinach i na wszystkich etapach życia, ponieważ stereotypy należą do najtrwalszych przyczyn nierówności między kobietami i mężczyznami, gdyż wpływają na wybór kształcenia i zatrudnienia, podział obowiązków domowych i rodzinnych, różnice w zarobkach, udział w życiu publicznym czy reprezentację na stanowiskach decyzyjnych;

Wtorek, 12 marca 2013 r.

70. wzywa Komisję do dokonania przeglądu dyrektywy 2006/54/WE, zwłaszcza kwestii zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, zgodnie z apelem Parlamentu Europejskiego zawartym w rezolucji z dnia 24 maja 2012 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie stosowania zasady równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę tej samej wartości;
71. wzywa państwa członkowskie i Komisję do zaproponowania rozwiązań służących ułatwieniu zapewnienia ciągłości kariery zawodowej kobiet, a także w szczególności zwalczaniu nierówności w wynagrodzeniach związanych z okresami urlopu macierzyńskiego;
72. zwraca uwagę państw członkowskich na potrzebę wprowadzenia środków służących zwiększeniu dochodów, w tym opracowaniu regulacji w zakresie dochodu minimalnego i programów pomocy socjalnej dla osób mających trudności w zaspokojeniu podstawowych potrzeb, a w szczególności dla osób z dziećmi lub osób obarczonych obowiązkami związanymi z opieką, a zwłaszcza rodziców samotnie wychowujących dzieci;
73. wskazuje na fakt, że kryzys gospodarczy sprzyja znęcaniu się nad kobietami i wszelkim formom nadużyć i przemocy wobec nich, zwłaszcza spotęgowaniu się zjawiska prostytucji; podkreśla, że kobiety padają ofiarą najpowszechniejszego na świecie łamania praw człowieka na wszystkich poziomach kulturowych, społecznych i gospodarczych; podkreśla konieczność zwiększenia zasobów publicznych, finansowych i ludzkich w celu podejmowania działań wśród grup zagrożonych ubóstwem i w sytuacjach, w których narażone są dzieci i młodzież, osoby starsze i niepełnosprawne oraz bezdomni;
74. wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu i wskazania natychmiastowych i długofalowych skutków kryzysu gospodarczego dla kobiet, w szczególności do stwierdzenia, czy i w jaki sposób pogarszają one istniejące nierówności pomiędzy płciami, a także związane z tym następstwa, takie jak zwiększone ryzyko przemocy na tle płciowym, pogarszanie się zdrowia matek i dzieci oraz ubóstwo kobiet w starszym wieku;
75. podkreśla, że w obecnej sytuacji kryzysu gospodarczego i dyscypliny budżetowej kobiety dysponują mniejszymi środkami, by chronić siebie i swoje dzieci przed przemocą, w związku z czym tym większą wagę należy przykładać do zapobiegania bezpośrednim skutkom finansowym, jakie przemoc wobec kobiet i dzieci wywiera na system sądowy oraz usługi socjalne i zdrowotne;
76. podkreśla, że ramy instytucjonalne strategii politycznych w zakresie równouprawnienia płci, w tym organy ds. równości i organizacje kobiet, również ucierpiały z powodu cięć w finansowaniu; wzywa państwa członkowskie do utrzymania poziomu publicznego finansowania ponownego organów ds. równości, ochronisk dla kobiet i organizacji kobiet, gdyż stanowi to skuteczny środek umożliwiający poszukiwanie odpowiednich rozwiązań z myślą o wyjściu z kryzysu oraz zapewnia aktywny udział w przygotowaniu przyszłych środków naprawczych; odnotowuje, że cięcia w finansowaniu organizacji kobiet mają niekorzystny wpływ na udział kobiet w życiu obywatelskim i politycznym i sprawiają, że głos kobiet w społeczeństwie jest w jeszcze mniejszym stopniu dostrzegalny;
77. domaga się, by Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn monitorował na bieżąco i systematycznie wpływ kryzysu gospodarczego na warunki pracy kobiet oraz dokonywał jego oceny, odnosząc się do dyskryminacji przy zatrudnianiu, większego obciążenia pracą, presji i stresu w pracy czy moralnego i psychologicznego znęcania się; podkreśla, że istniejące dane nie odzwierciedlają w pełni dotkliwych konsekwencji, jakie kryzys niesie dla kobiet; wzywa w związku z powyższym Komisję do przeprowadzenia ukierunkowanej na zagadnienie równości płci oceny skutków podejmowanych przez nią środków polityki gospodarczej i działań w odpowiedzi na obecny kryzys;
78. wzywa państwa członkowskie do zdecydowanego wspierania sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci w celu zwiększenia równouprawnienia płci poprzez korygowanie negatywnych skutków w zakresie dochodów i wydatków oraz usprawnienia zarządzania i kwestii związanych z odpowiedzialnością, w szczególności w odniesieniu do krajowych budżetów;
79. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia instrumentów budżetowych uwzględniających kwestie równości między kobietami i mężczyznami,
80. wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania konwencji MOP w sprawie pracowników domowych (konwencja 189);
81. podkreśla znaczenie zagwarantowania właściwej równowagi pomiędzy bezpieczeństwem a elastycznością na rynku pracy poprzez kompleksowe wdrożenie zasad flexicurity, oraz rozwiązania problemu segmentacji rynku pracy poprzez zapewnienie zarówno odpowiedniej ochrony socjalnej w okresach transformacji lub umowach na czas określony albo w niepełnym wymiarze godzin, jak i dostępu do szkoleń, możliwości rozwoju kariery zawodowej i pracy w pełnym wymiarze godzin;
82. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.